Починається царство драконове,
за Північними ворітьми.

Полум'яні ікла прорізують
непорушний простір пітьми.

Не доходить ні світло сонячне,
ані місяць не пропливе,-

Лиш північний вітер регочеться
або штурма люто реве.

Тільки сніг летить межигір'ями,
і ламає гілля в садах,

І вкриває, немов циновкою,
старовинної вежі дах.

Я сумую дванадцять місяців,
безліч довгих ночей і днів,

Я давно розучилась сміятися
і забула про щирий спів.

До воріт притулюся зажурено,
перехожим дивлюся вслід.

Скільки мужу моєму випало
на військовій дорозі бід!

Розлучилися ми, попрощалися —
не могли розійтись ніяк.

Ось висить на стіні твій тигровий,
вкритий золотом сагайдак.

Дві стріли в оперенні білому...
Хоч і гостра кожна стріла,

Оселився павук між стрілами,
тоскна павоть їх повила.

Сагайдак той пилом вкривається,-
що робити я маю з ним,

Якщо муж мій уже не вернеться
з поля бою у рідний дім?

Я давно не можу дивитися
на дарунки твої без сліз,-

Ось лежать вони сивим попелом,
ось вже й вітер його розніс.

Коли Жовта ріка розіллється,
то загачують береги,

А назустріч вітру північному
важко поночі йти крізь сніги.